

Michael Part

A dynamic collage of Cristiano Ronaldo in his Real Madrid kit. The central figure is Ronaldo in a white kit with 'Real Madrid' and 'Adidas' logos, captured in a powerful pose with his mouth wide open. To his left, another Ronaldo is shown in a white kit with vertical stripes, holding a soccer ball. To his right, a third Ronaldo is depicted in a white kit with horizontal stripes. The background is a textured, golden-yellow splatter effect.

CRISTIANO RONALDO

CESTA NA VRCHOL

Michael Part

CRISTIANO RONALDO: CESTA NA VRCHOL

MICHAEL PART

CRISTIANO
RONALDO

CESTA NA VRCHOL

Tato kniha je věnovaná autorově sestře Taně,
bratrovi Brianovi a Patricku Hasburghovi za odborné
vedení a inspiraci. Zvláštní poděkování patří Yonatanu
Ginsbergovi za jeho přínos při vzniku této publikace.
Jeho hluboká znalost jisté krásné hry a láska k ní
byly nedocenitelné.

Copyright © 2014 All Rights Reserved to Sole Books,
Beverly Hills CA, USA.

Translation © Zdenka Lišková, 2015

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2015

ISBN 978-80-7505-167-7

KAPITOLA 1

CRISTIANO RONALDO DOS SANTOS AVEIRO si opláchl tvář trochou vody. Podíval se na sebe do zrcadla a zašklebil se. Zhluboka se nadechl. Tohle byl jeho den.

Venku, na Paseo de la Castellana v Madridu, proudil podél stadionu Santiaga Bernabéua hustý provoz. Bylo 6. července 2009 a fanoušci čekali celé hodiny, aby získali místa na událost dne. Všech 82 000 sedadel stadionu se rychle zaplnilo. Ti, kteří se nedostali dovnitř, sledovali tu slávu na velkoplošných obrazovkách mimo stadion.

Lidé byli oblečeni v bílých dresech fotbalového klubu Real Madrid. Jeden z nejlepších hráčů světa se konečně připojil k jejich týmu.

Přední stranu dresu pověšeného v jeho skříňce zdobil proslulý znak Realu Madrid. Na zádech měl číslo 9. Jak dlouho o téhle chvíli snil? Nepamatoval si dobu, kdy by netoužil hrát za Real Madrid. Už když vyrůstal, říkával, že za něj chce hrát, a všichni na to vždycky: „Kdo by nechtěl?“

Rozhlédl se kolem sebe. Stadion Santiaga Bernabéua. Konečně byl uvnitř. S nesmazatelným úsměvem na rtech Cristiano zavřel oči a znovu se zhluboka nadechl. Za chvíli vyvolají jeho jméno a on přejde trávník a vyběhne na pódium. To je vše, co bude potřeba udělat. Vystoupat po schodech a říct, co je nezbytné. Potřást několika lidem rukou a nechat se párkrát vyfotit. Na objektivy byl zvyklý, ale tohle bylo jiné. Tohle byl jeho celoživotní sen, který se právě stával skutečností.

Jenže se bál, že ho přemůže nervozita. Otočil se zády ke své nové skříňce. Uvnitř visela spousta řetízků s křížkem. Měl jich celou sbírku, ale tyhle byly jeho nejoblíbenější. Pomalu byl čas jít.

Cesta na stadion vedla po schodech dolů z klubové kabiny, přes krátkou chodbu a nahoru po modrém ocelovém schodišti. Jakmile vešel

do chodby, zaslechl skandování davu. Když se dostal k modrým schodům, byl už řev ohlušující.

Tohle byl jeho debut a ti, kteří Realu Madrid veleli, chtěli, aby byl co nejnepřínavější. Pod schody to znělo, jako by na stadionu byli všichni obyvatelé Madridu.

Zůstával ve stínu a naposledy se pořádně nadechl. Potom začal zdolávat schody jako příčky žebříku. Srdce se mu rozběhlo jako splašené, když na pódiu zahlédl nejúžasnějšího hráče, jakého kdy Madrid zažil, Alfreda di Stéfana. *Blondatý šíp!* A hned vedle něj jeden z nejlepších fotbalových hráčů všech dob, samotná *Černá perla* Eusébio – portugalská legenda, kterou mnozí přirovnávali k Pelému. Byli tady, jeho hrdinové, čekali *na něj*. Bylo to neskutečné.

Vždyť byl jenom chudým klukem, který se naučil všechno o krásné hře v ulicích Madeiry. Jak se dostal až sem? Jak vystoupal na vrchol fotbalového světa? Zavřel oči a znovu spatřil ostrov svého dětství: rozbité ulice, chudinské čtvrti a fotbalová hřiště. Cítil, jak se k němu vrací dětství. Jeho první vzpomínka se vážala ke kostelu. A na sobě měl modrou a bílou.

KAPITOLA 2

CTIHODNÝ OTEC ANTONIO RODRIGUEZ REBOLA se podíval na seznam křtěných pro daný den. Všechna jména už byla odškrtnuta, až na jedno. Pro kostel v Santo Antóniu situovaný vysoko na kopci to byl rušný den a Aveirovic chlapec, Cristiano Ronaldo, byl posledním čekatelem. Kněz už by nejradši šel domů. Pohlédl na matku, Marii Dolores Aveirovou, její děti a sestru, všechny usazené na jedné z předních dřevěných lavic. Nádoba na svčenu vodu byla vytesána z mramoru tak, aby představovala anděla držícího otevřenou mořskou lasturu naplněnou posvěcenou tekutinou. Doloresina sestra si ve křtitelnici namočila dva prsty a hra-

vě jimi pošimrala Dolores na tváři. Obě se tomu zahihňaly. Maličký Cristiano Ronaldo spinkal jako... inu jako batole.

Otec Rebola si vyhrnul rukáv a zkontroloval hodinky. Křest měl začít v šest večer. Byly už dvě minuty po šesté a José Dinis, Cristianův otec, ještě nedorazil. Ani po Fernãovi de Sousaovi, Cristianovu kmotrovi, nebylo ani vidu, ani slechu. Dolores cítila, jak se do ní propalují oči ctihodného otce. Věděla, kde její manžel a Cristianův kmotr jsou, a taky věděla, že s tím nic nenadělá.

Nedaleko kostela na hřišti klubu Andorinha právě končil zápas mezi Andorinhou a Ribeiriao Bravou. Kapitán týmu, José Fernão Barros de Sousa, Cristianův kmotr, byl na hřišti. José Dinis, otec malého chlapce, byl týmový kustod. Seděl na lavičce a sledoval hodinky – už teď synovy křtiny nestíhali, ale co mohl dělat? Zápas začal o půl hodiny později. Jenom doufal, že rozhodčí hru moc nenastaví, a modlil se k bohu, aby kněz počkal.

Ctihodný otec Rebola došel k Dolores. Ta podle jeho výrazu usoudila, že je nervózní, a tak se usmála, aby se pokusila uvolnit napětí.

„Doufám, že jsou váš manžel i kmotr na cestě.“

„Měli by tu být každou chvíli,“ řekla. A doufala, že se kněz nezeptá, co je zdrželo. Ne každý obyvatel ostrova Madeira byl tak posedlý fotbalem jako její rodina. Doloresina sestra se podívala na svého ročního spícího synovce. „Cristiano je trpělivý,“ poznamenala.

Ctihodný otec ji zaslechl a taky na chlapce pohlédl. „Říkáte mu Cristiano?“ zeptal se.

„Jeho celé jméno je Cristiano Ronaldo,“ prohlásila Dolores pyšně. „Ronaldo. Po Ronaldu Reaganovi.“

„Po tom americkém prezidentovi?“ podivil se kněz.

„Ano, ale dřív než se stal prezidentem, byl slavným hercem,“ připomněla mu Dolores. „Máme ho moc rádi.“

Otec se poškrábal na hlavě. Dobře věděl, že než se stal politikem, byl americký prezident hercem.

Dolores se usmála. „Milujeme všechny jeho filmy. Když se na ně díváme, jsme šťastní.“

Kněz se usmál. „Cristiano Ronaldo,“ zahloubal se. „Příští prezident? Nebo snad dokonce filmová hvězda?“

Ženy se zachichotaly.

Přesně v půl sedmé zapískaly gumy Fernãova auta na malém špinavém parkovišti u kostela. Vystoupili z něj José Dinis s Fernãem a spěchali dovnitř. Přitom si utahovali kravaty, navlékali saka a zastrkávali bílé košile přes modrobílé dresy Andorinhy. Oba muži se s respektem zastavili u dveří. José Dinis si uhladil vlasy, potom se zavěsil do Fernãa a zavedl je do kostela.

Křest Cristiana Ronalda dos Santos Aveiry proběhl bez jediného zádrhele. Ctihodný otec Rebola si zhluboka oddechl. Cristiano ani nepípl. Když bylo po všem, nastal čas na fotografování. Přestože otec Rebola s jistotou očekával, že pan a paní Aveirovi oblečou pro tuto výjimečnou příležitost malého Cristiana do křestního roucha, nebyl ani v nejmenším překvapen, když José Dinis trval na tom, že se jeho syn bude fotografovat v klubových barvách *Clube de Futebol Andorinha de Santo António*.

Dolores batole posadila, rychle mu navlékla bílé botičky, s pomocí sestry mu nasadila zlaté náramky na zápěstí, zlatý prsten a křížek na řetízku kolem krku.

MICHAEL PART

Kostelní fotograf byl přichystaný zmáčknout spoušť. „Připraveni?“ zeptal se. „Jedna... dva... tři...!“

Cristiano Ronaldo otočil hlavu k objektivu, tmavé oči měl dokořán a zadíval se přímo do hledáčku, jako by to dělal už tisíckrát. Jako by věděl, co má dělat. Fotograf je vyfotil a všichni si zatleskali.

KAPITOLA 3

DŮM AVEIRŮ BYL TAK MALÝ, že José Dinis umístil pračku na střechu. Vždycky říkával, že jejich prádelna má ten nejlepší výhled na celé Madeiře. Pětiletý Cristiano sdílel dům s matkou Dolores, otcem Josém Dinisem, dvěma sestrami, Elmou a Katiou, a s bratrem Hugem. Ti všichni společně žili na svazích Santo Antónia ve Funchalu, hlavním městě Madeiry. Rodiče spali v jednom pokoji a čtyři děti ve druhém. Jediné světlo do malého třípokojového domova dopadalo okny, tedy kromě toho, které dovnitř pronikalo zhruba desítkou děr ve stropu. Na jejich opravu neměli dost peněz. Třetí pokoj sdílela celá rodina. Měli i koupelnu – o velikosti komory.

Cristiano seděl na verandě a sledoval chlapce procházející kolem jejich domu nahoru k ulici Lombinho. Věděl, že jdou hrát fotbal, protože jeden z nich vždycky nesl v podpaží míč a všichni se pyšnili dresy svých oblíbených týmů. Rua Quinta Falcão byla strmá. Děti, které si na ní kopaly před domem, se vždycky honily za míčem z kopce. Musely se naučit být rychlé, jinak skončily v půli dlouhého svahu dřív, než balon dohonily. Starší chlapci proto radši hráli až nahoře na Caminho do Lombinho, hned vedle fotbalového hřiště Marítima, kde byla rovina.

Marítimo mělo prvoligový mančaft, jeden ze dvou nejlepších na ostrově. Byl to nejoblíbenější klub Josého Dinise. Tím druhým prvoligovým týmem na ostrově byl Nacional, což byl oblíbený fotbalový tým Cristianovy matky. Ta taky fandila Sportingu Lisabon, jednomu z nejlepších klubů Portugalska. Když proti sobě nastoupili dva místní prvoligové týmy v zápase přezdívaném derby Madeiry, u Aveirů vždy byla trochu napjatá atmosféra. V pěti letech už byl Cristiano s tátou na mnoha zápasech. Fotbal pro něj znamenal všechno.

Cristiano z domu ucítil vůni připravované večeře a jeho žaludek zareagoval. Kluci, kteří šli kolem, mu zamávali. Ten, který držel míč, si ho pustil na nohu a ležérně si ho kopnul zpátky do rukou. A pak ještě jednou.

Cristiano vyskočil na nohy. „Já chci hrát!“ zakřičel a vyběhl na ulici.

Kluci se zasmáli. Adelino, ten s míčem, ho odstrčil. „Jsi moc malý!“ okřikl ho. „Musí ti být aspoň šest!“ houkl na něj další z chlapců a zbytek se znovu zasmál. Jejich smích se postupně vytrácel, jak šplhali vzhůru ulicí.

Zklamaný Cristiano dupal zpátky na verandu, kde vztekle kopl do zdi. „Nejsem moc malý! Je mi skoro šest!“ zlobil se a znovu nakopl zeď. Chvíli o tom přemýšlel, ale pak se posadil, zul si boty a svlékl ponožky, které zmuchlal do kuličky. Vstal, pustil provizorní míč dolů a zlehka do něj klepl nártem, takže ho vykopl a chytil konečky prstů. Stejně jako starší chlapci. Dělával to často. Zkoušel to, dokud to nebylo pokaždé dokonalé, i se zavřenýma očima.

Za sebou zaslechl hvizd. Prudce se otočil. Jeho otec právě stoupal ulicí směrem od Andoriny.

José Dinis mu zamával, upustil tašku s dresy a doširoka roztáhl paže jako ohromný orel křídla.

„Tati!“ vykřikl Cristiano a vyrazil z kopce, aby mu vletěl do náruče. Když k němu dorazil, nechal otce, aby ho zeširoka objal. Neexistoval lepší pocit, než být zabalený v tátově náručí. José Dinis si přitiskl mladšího syna k hrudi a pak se podíval na jeho bosé nohy.

„Kde máš boty?“

„Na verandě,“ odpověděl Cristiano a ukázal směrem k jejich domu.

„Zase hraješ fotbal s ponožkami?“ zeptal se José Dinis s úsměvem.

Cristiano se k otci přitiskl ještě víc. „Ten míč od tebe jsem ztratil,“ řekl. „Kopnul jsem do něj moc a on se mi skutálel z kopce.“

„No, ale tos ho měl dohonit!“ napovídal mu otec rozjařeně.

„Já za ním běžel!“ tvrdil Cristiano. „Ale zmizel mi v křoví. Myslím, že se skutálel z útesu a spadl do oceánu.“

José Dinis se zasmál a rozevřel synovy paže. Pak povolil stahovací šňůrku na tašce s fotbalovým vybavením, sáhl dovnitř a vytáhl okopaný

míč. „Ten je pro tebe,“ řekl vážně a podal ho Cristianovi. „Tentokrát ho zkus hned neztratit.“

Cristiano ztuhl a vykulil oči. „Tys mi dal nový míč,“ zašeptal se zbožnou úctou.

„Ano, jako nový, Cristiano,“ odvětil otec.

Cristiano převracel míč v rukách a pozorně si prohlížel jeho každý čtvereční centimetr. „Opravdu je můj?“

„Ne, donesl jsem ho tomu klukovi, co bydlí dole v ulici,“ pozlobil ho José Dinis.

„Cože?!“ zvolal Cristiano a rozbřečel se.

José Dinis se cítil hrozně. „Přestaň! Cristiano! Nebreč. No tak,“ konejšil ho a znovu ho objal. „Jenom jsem si dělal srandu!“

Cristiano zvedl k otci uplakané oči. Z pusy mu uteklo vzlykové zahihňání, zabořil tvář do tátova propoceného trika a utřel si do něj nos.

„No počkej!“ ohradil se José Dinis, když si všiml, co syn udělal.

Cristiano se zvonivě zasmál a pelášil zpátky nahoru k jejich domu, na jehož verandu právě vyšla Dolores.

„Mami, podívej!“ zahalekal Cristiano a ukazoval jí míč, který mu právě věnoval táta. Pokusila se

vzít mu ho z ruky, ale on ucukl. „Ten je můj! Sežeň si svůj vlastní!“

Dolores se zasmála. „Ale nejdřív si sníme večeři. Je na stole a stydne!“ připomněla mu a popoháněla ho zpátky domů.

Cristiano odložil vidličku. „Už nemůžu.“ Všichni se podívali na jeho talíř, který byl stále plný jídla. Dolores uvařila *bacalhau*, tradiční portugalské jídlo z nasolené tresky, brambor a míchaných vajec. Jenže tento týden si nemohli dovolit tresku, takže měli *bacalhau* bez ryby, a přestože bylo Cristianovi teprve pět, poznal, když před něj postavili talíř plný zeleniny.

José Dinis seděl v jednom čele stolu a Dolores v druhém. Čtyři děti byly usazené kolem, dvě na každé straně. Cristiano měl své místo vedle otce.

„Už jsi dojedl?“ zeptala se Dolores s nehybným výrazem v obličeji a střelila pohledem po manželovi.

Cristiano horlivě zakýval hlavou. Pod stolem si nohou přidržel nový míč.

„Jestli si chceš hrát,“ začal José Dinis, zatímco žvýkal pořádné sousto, „potřebuješ energii. Tu

nedostaneš ze vzduchu, víš? Získáš ji, když sníš tu zeleninu.“

„Sněz pár brambor, trochu vajec a vypij všechno mléko,“ řekla Dolores.

Cristiano poslechl a nabral si do pusy vajíčka i brambory. Pak ještě jednou. Uměl počítat a věděl, co znamená *pár*, a tak se mu tváře brzy naplnily jako křečkovi. Měl tak plnou pusou, že sotva dokázal žvýkat.

Katia se snažila, aby se nesmála, ale nedokázala si pomoci a musela se na mladšího bratra dívat, jenže pokaždé, když to udělala, vyprskla smíchy. A když se začala smát, postihlo to i Elmu a Huga. Dolores se radši dívala jinam a José Dinis se taky pousmál. S tímhle se teda nikdy nudit nebudeme, pomyslel si.

„Tak jo. Běž si hrát,“ řekl.

Ve chvíli, kdy táta řekl „běž“, už byl Cristiano venku ze dveří i s míčem v ruce.

„Tenhle neztrat!“ volal za ním José Dinis, který mu byl v patách. Když se dostal na ulici, byl už Cristiano v půli bloku do kopce. Dělal kličky a předkopával si míč nejdřív pravou a potom levou nohou. Byl rychlejší než jakýkoliv jiný pěti-

letý chlapec, kterého kdy José viděl. A taky uměl napodobovat. I když si Aveirovi nemohli dovolit vlastní televizi, vždy se našli nějakí sousedé, kteří je pozvali ke sledování fotbalového utkání. Po zápase Cristiano nikdy nezklamal a hned následující den si osvojil pohyby, jež v něm zahlédl.

Jakmile Cristiano zmizel v kopci za zatáčkou, začal ho José stíhat. Když Cristiano zahrnul na ulici Lombinho, kde se sešli starší kluci na pouliční zápas, konečně ho dohonil, ale držel se zpátky, aby ho syn neviděl.

Kluci si postavili branky z popelnic. Právě se chystali začít. Než aby je sledoval, postavil si Cristiano míč a kopnutím jej vyslal nad hlavy dětí. Balon se odrazil od jedné z popelnic, přičemž ji převrátil, a zvolna se vkutálel do provizorní branky. Cristiano zvedl obě ruce nad hlavu a s neskrývanou radostí se rozběhl ulicí.

Starší kluci chvíli zaraženě zírali a pak se rozesmáli. Stejně tak i José Dinis na svém skrytém stanovišti. Cristiano vběhl rovnou do branky a sebral míč. Pak se vydal zpátky kolem kluků. Když došel k Adelinovi, chlapci, který se mu předtím posmíval, vítězoslavně se na něj zazubil. Potom

CRISTIANO RONALDO: CESTA NA VRCHOL

maširoval zpátky z kopce směrem k domovu. José Dinis se k němu připojil a Cristiano se na něj zakřenil: „Díky za míč, tati,“ řekl. A protože byl na svůj věk vysoký, vzal ho otec kolem ramen a pyšně jej stisknul. „Pěkná střela,“ pochválil ho nevzrušeně, protože předstíral, že ho to zas tak moc neohromilo.

„Dík,“ odvětil Cristiano s vážnou tváří.

Chvíli šli dál v tichosti, ale pak to José Dinis nevydržel: „Co si to namlouvám?“ napomenul se. „Byla to parádní dělovka!“ A sevřel syna o něco pevněji.

KAPITOLA 4

JEDNOHO JARNÍHO DNE poté, co Cristiano dosáhl šesti let, ležel natažený na posteli a nohama žongloval s míčem. Slyšel, jak se máma s tátou v kuchyni hádají. Otec se znovu opil. Blížila se večere a máma vařila. Vždycky se hádali o peníze. Máma prosila tátu, aby přestal pít. Většinu peněz, které vydělal jako zahradník a týmový kustod, utratil za alkohol. Mámina výplata padla na jídlo a placení účtů – jenže to nikdy nestačilo. Pracovala od úsvitu do soumraku, vařila a uklízela domy jiných lidí. Pracovala tvrdě a dělala vše, co bylo v jejích silách, aby své rodině dala maximum. Ale otec si nedokázal pomoci.

Sliboval, že přestane pít, ale nikdy svůj slib nedodržel. Bylo to smutné. Když pil, vypadal hrozně a Cristiano to nenáviděl. Kdykoliv se na opilého otce podíval, věděl, že není sám sebou. Ale miloval ho a doufal, že se svého zlozvyku zbaví. Ačkoliv byl malý, uvědomoval si, že pití škodí tátovu zdraví. Viděl v otcových očích zoufalství a sám se cítil bezmocný a zmatený, protože mu nemohl pomoci.

V duchu si přísahal, že se alkoholu v životě ani nedotkne. Že si nedá jedinou skleničku. Ani kapku. Nikdy.

Taky nenáviděl chudobu. Ale věděl, že se z ní dá uniknout. Přestože nikdy netrpěli hladu, věděl, že existují lidé, kteří mají jídla víc než dost a nikdy si nemusejí dělat starosti, že budou mít prázdný žaludek. Že jedí všechno, co mají rádi, a kdy se jim zachce. Že spí ve velkých postelích ve velkých domech, do kterých dokonce nezatéká. Musela existovat nějaká úniková cesta. Ale jaká? Když viděl, jak jeho rodiče, bratr a sestry trpí, dostal ohromný nápad. Přísahal si, že až vyroste, všechno to změní. Všichni budou mít nádherné domovy. Máma a táta budou spokojení a přesta-

nou se hádat. Táta se zbaví potíží s pitím a bude konečně šťastný, střízlivý a zdravý.

Musel ven. Přeběhl k oknu a vyhlédl na ulici před domem, právě když kolem procházela známá skupinka chlapců mířících nahoru po Rua Quinta Falcão směrem k Lombinho. Spěchal přes pokoj k posteli, popadl míč a pelášil s ním zpátky k oknu.

I v pokoji cítil, jak se z kuchyně line silná vůně fenyklu a kapusty, a věděl, že je jenom otázkou času, kdy ho máma zavolá ke stolu. Nechtěl jíst. Chtěl si hrát. Při hraní byl vždycky šťastný. Byl to jeho způsob úniku, díky tomu zapomínal na beznaděj a chmury. Ulice byla jasná a přívětivá. Děti dokázaly být tvrdé, ale on taky. Hrát si na ulici bylo čiré štěstí – ostrov radosti. Mohl si tam hrát celé hodiny a přitom zapomenout, jaké to bude, až se vrátí domů.

„Elmo! Katio! Pojdte prostřít stůl! Hugo! Cristiano! Pojdte mi pomoci! Večeře je skoro hotová!“ volala máma, zatímco míchala jídlo v hrnci.

Cristiano byl v půli cesty z okna, když zaznělo jeho jméno. Na ulici byl dřív, než si všimla, že už není doma.

„Mami, Cristiano zase utekl oknem i s míčem,“ žalovala Katia.

„Já pro něj dojdu,“ nabídl se Hugo a vystřelil ke dveřím.

„Hugo, počkej!“ zastavila ho Dolores.

Hugo se zarazil a poslušně se otočil, i když byl zmatený. „Proč?“

„Nech ho jít. Když si hraje s míčem, je šťastný. Dojdu pro něj, až se najíme,“ řekla a podala dcerám misky.

Ulice byla ve špatném stavu, co si ji Cristiano pamatoval – silnice byla plná výmolů, zdi byly počmárané znaky nejrůznějších pouličních gangů Santo Antónia. Cristiano měl oblíbenou zeď, kam chodil trénovat kopy. Byla o něco výš v ulici nad jejich domem. Začal každodenní rutinu, kdy kopal míč proti zdi pravou nohou a chytal ho levou, nahrál si ho zpátky na pravou, šikovně si ho nabral na nárt a nadhodil si ho až na hlavu.

Až do té doby nevěnoval pozornost chlapcům, kteří se šplhali do kopce, aby si nahoře zahráli. Potom je ale zahlédl koutkem oka a chytil míč do rukou. „Hej! Víte co? Je mi šest! Počkejte!“ Rozběhl se do kopce a přitom střídavě ťukal

do balonu levačkou a pravačkou. Když se dostal na úroveň starších kluků, vyvážil si ho na nártu pravé nohy, přehodil si jej na levou a z voleje si ho vykopl na hlavu, kde s ním balancoval. „Už jsem dost starý!“ mínil.

„O čem to mluvíš, Cristiano?“ divil se Adelino.

Cristiano se zakřenil. „Řekls, že s vámi můžu hrát, až mi bude šest. No, a mně už je šest.“

Všichni se zasmáli.

Adelino je utišil. „Viděl jsem, že máš slušnou techniku,“ řekl a sebral Cristianovi míč z hlavy. „Tys trénoval.“

„Každý den. Když se netrefím, skutálí se mi míč dolů a už ho nikdy nevidím,“ vysvětloval. „Teď už mi neuteče.“ Cítil se jako v nebi. Zjevný kápo skupinky právě řekl, že je dost dobrý.

„Ale nám je teď devět,“ pronesl Adelino a hodil mu míč zpátky. „Zkus to, až ti bude devět.“

Kluci se zachechtali a pokračovali v cestě nahoru.

Cristiano cítil, jak se mu do obličeje hrne krev, uvnitř něj to pěkně vřelo. I když mu bylo teprve šest, chápal, že je svým věkem nikdy nedožene. Musel se jim postavit hned teď. Hodil míč na zem, a aniž by spustil oči z party kluků,

instinktivně do něj kopl. Balon se vznesl a trefil Adelina do zad.

Všichni se zastavili a rozpačitě se jeden po druhém koukali. Čekali, co na to Adelino.

Ten se pomalu otočil.

Cristiano se nedal: „Až mi bude devět, bude ti dvanáct a řekneš to samé!“ zakřičel.

Adelino přimhouřil oči, jako by měl vybuchnout vzteky. Ale místo toho se zasmál. Smál se tak moc, až se svalil na zem. I ostatní se chechtali. Adelino vzal Cristianovu starou okopanou merunu a poslal ji zpátky po svahu tomu šestiletému špuntovi. Ten ji zkušeně zastavil nártem.

„Tak jo, Cristiano!“ houkl Adelino. „Je ti šest, tak nám pomoz vyhrát!“ A s tím se otočil a pokračoval v chůzi k ulici Lombinho.

Cristiano stál jako zmrazený uprostřed cesty s míčem přitisknutým k hrudi. Adelina znal celý život. Jejich rodiny bydlely ve stejné ulici. Znal ho jako chlapce, který každý den mířil kolem jeho domu na další zápas. Měl pocit, že se mu to jenom zdá. Opravdu ho právě přizval ke hře? Nahore na kopci Adelino za chůze lehce pootočil hlavu. „Tak jdeš, nebo ne?“

Cristiano se zhluboka nadechl, otřel si slzy, které mu vytryskly pokaždé, když se rozčílil, a vyrazil do kopce. Dohnal starší chlapce ze sousedství dřív, než stihli zabočit do další ulice. Adelino se usmál a chytil Cristiana kolem ramen. „Pěkná trefa,“ řekl. Společně se zasmáli, zahnuili za roh a vstoupili na ulici Lombinho.

Ostatní kluci už na ně čekali. Stáli v hloučku kolem starých cihel vyznačujících branku. Dva hráči si mezi nimi přihrávali balon. Jakmile dorazil Adelinův tým, všichni ustali v pohybu. Všem hráčům druhého mužstva bylo aspoň dvanáct let. Cristianovo srdce se rozběhlo jako splašené... dvanáctiletí ho děsili.

„Hele, sem žádný mimina nesměj!“ řekl jeden z nich a ukázal na Cristiana.

Ten zaťal pěsti. Měl chuť po něm něčím hodit. Ale asi by dostal nakládačku a to zrovna nechtěl. A tak radši držel jazyk za zuby.

„Cristiano není žádný mimino, Vagabundo!“ okřikl toho drzouna Adelino. „Radši si hlídej záda!“ Pak se otočil ke Cristianovi. „Drž se ve středu hřiště, a když se dostaneš k míči, jednomu z nás přihráj.“

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.